

чени и по изящни, отколкото сега, когато тѣ носятъ дрѣхы и шепки, които сж излѣзли вече изъ мода и се истращатъ изъ Виена и Пеща. Въ тѣзи отъ лошъ вкусъ костюми, които купуватъ твърдѣ скъпо, българскитѣ жени много рискуватъ да станатъ отвѣтителни и смѣшни. Па и мажѣтъ, може да се кажи, щеха да бждатъ много по красиви въ националния костюмъ, отколкото въ „цѣлния костюмъ“, приготвенъ въ „Belle-jardiniere“?

Опитване къмъ това Кейе срѣщналь въ Търново, у дъщерята на своя домохазайнъ, докторъ Б. „Като влѣзохъ, говори той, — азъ видѣхъ очарователна млада мома, облѣчена по български: кжса рокля, бѣла риза съ широки ржкави, чървена прѣстилка и гирданъ отъ жълтици. Г-ца Б. бѣше свършила наскоро въ единъ пансионъ въ Одесса и останала вѣрна на своя националенъ костюмъ. Човѣкъ можи да помисли, че тая истинченность на патриотизма е внушена отъ кокетство, тъй като азъ не зная, кое би могло повече да бие въ очи, ако не тѣзи естественни моди, и азъ се чудя, че почти всичкитѣ жени, толкова опитни въ изкуството да се харесатъ, могатъ да се заблуждаватъ, като се отказватъ отъ онова, което ги прави красиви и ги прави да се отличаватъ една отъ друга, — и да мѣнуватъ всичко това на европейското китение, въ което тѣ се загубватъ въ тълпата на редовнитѣ жени“. (Jean Erdic, en Bulgarie, стр. 118).

— Въ една статия въ *Московскитѣ Вѣдомости*, отъ 9 ноемврий 1884 година, Катковъ се занимава съ българскитѣ работи. Той мисли, че въ България най добръ ще бжде да се образуватъ республикански учрѣждения и че тамъ можи да се назначи за президентъ управителя на Источна Румелия, съ условие, че той да бжде българинъ, подобно на Алеко-паша. Независимостта на България не би пострадала отъ това, а на Султана би било даже по приятно да види, на чело на съвършено освободената страна, губернатора на оная провинция, която му е йоще подвластна. Ако и да има йоще въ България руски офицери, прибавя Катковъ, то тѣ трѣбва да се занима-